

nen nahraditi žalobkyni škodu. Soud přihlížel při posuzování dotčené otázky k rozhodnutí nejvyššího soudu č. 3371 Sb. n. s., podle něhož stačí, když někdo přiměl ženu opravdovým slibem manželským k manželské souloži a slibu bez podstatné příčiny nesplnil, a k rozhodnutí č. 5229 Sb. n. s., podle něhož náhrada škody patří ženě obelstěné, nikoliv lehkověrné. Z výsledků provedených důkazů dospěl soud k přesvědčení, že žalovaný jako hospodářský správce právem nesplnil slib, neboť měl velmi podstatné příčiny, aby si žalobkyni nevzal za manželku. Neboť jest prokázáno, že se žalobkyně v době známosti se žalovaným stýkala důvěrně s jinými muži, že měla velmi špatnou pověst proto, že se pozdě vracela domů, s jinými muži cestovala a dovolila, aby se muži k ní neslušně chovali. Jak z výpovědí všech slyšených svědků jest patrné, nutno považovati žalobkyni za ženu lehkověrnou, která nemá nároku na náhradu škody podle § 1328 obč. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.

Důvody:

Jedním ze základních předpokladů nároku na náhradu škody podle § 1328 obč. zák. pro svedení pod příslibem manželství jest nesplnění příslibu manželství. Tento nárok však zaniká, jestliže škůdce upustí od sňatku s poškozenou s důvodných příčin (srov. č. 2253 Sb. n. s.). Odvolací soud tedy nepochybil po právní stránce, když jednání omezil toliko na posouzení skutečností, které mohly býti pro žalovaného dostatečným důvodem pro upuštění od úmyslu ožení se se žalovanou. Že by důvody jeho upuštění, jak je odvolací soud zjistil, nebyly postačující, dovolání se ani nesnaží tvrditi. Nebylo proto ani třeba zjišťovati, zda žalovaný žalobkyni manželství přislíbil, nebyli z věcných důvodů povinen slib splniti, i kdyby jej byl učinil. Při tom nezáleží na tom, kdy žalovaný zvěděl o skutečnostech, které odůvodňují nesplnění slibu, nýbrž stačí, že je v souzeném sporu včas přednesl a důkazy o nich nabídl.

Čís. 16369.

Při žalobě o obnovu z důvodu § 530 č. 7 c. ř. s. má soud v obnovovacím řízení rozhodnouti toliko o tom, zda nově nalezené a nabízené důkazy jsou způsobilé přivesti v hlavní věci rozhodnutí pro žalobce o obnovu příznivější, a nenáleží mu již v tomto období řízení jejich hodnocení co do hlavní věci. Teprve v obnoveném řízení jest v souvislosti s důkazy již provedenými v základním sporu uvažovati o tom, zda lze míti rozhodující skutečnosti za zjištěny.

(Rozh. ze dne 7. října 1937, Rv I 308/37.)

Žalobu, již se Jan K., uznaný dosud nepravoplatným rozsudkem za nemanželského otce nezl. Irény Ž., domáhá obnovy sporu nezletilé Irény

Ž. proti Janu K. o zjištění otcovství a placení výživného nižší soudy zamítly.

Nejvyšší soud povolil obnovu řízení v dotčeném sporu, zrušil rozsudky nižších soudů a soudu první stolice uložil, aby dále o věci jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y :

Žalobce se domáhá povolení obnovy řízení podle § 530 č. 7 c. ř. s. z toho důvodů, že nalezl nové průvody o svém tvrzení učiněném v základní rozepři C II 503/32, že nemanželská matka v kritické době, ač to pod přísahou vyloučila, měla pohlavní styky s jinými muži. Ježto nižšími soudy bylo zjištěno, že doba, kdy se žalobce dověděl o těchto nových důkazech, spadá ještě do lhůty v § 534 c. ř. s. stanovené a výsledky řízení nepodávají podkladu pro závěr, že žalobce nově nabízené důkazy mohl uplatnit již před skončením ústního jednání, konaného v základní rozepři, nutno ještě zkoumat jen otázku, zda důkazy, o které nyní jde, byly způsobilé přivésti ve věci hlavní rozhodnutí žalobci příznivější. Nižší soudy odpověděly na tuto otázku záporně, vycházejíce z toho, že se důkaz v příčině svědka Josefa K. žalobci vůbec nezdařil, poněvadž uvedený svědek nepotvrdil okolnosti, o nichž byl veden, v příčině svědků Josefa P. a Oldřicha F. však nižší soudy dospěly k přesvědčení, že jejich vypovědím jest odepřítí hodnověrnost, takže jimi není prokázána soulož nemanželské matky s jinými muži. Ale těmito úvahami předbíhají nižší soudy již rozhodnutí ve věci samé. Pro spor rozhodující byla co do přípustnosti obnovy toliko otázka, zdali dotčené nové důkazy — hledíc na to, že nemanželská matka v základní rozepři vůbec popírala jakékoli pohlavní styky s muži, kdežto tehdejší žalovaný (nynější žalobce) zase popřel každou soulož s ní v kritické době — mohou zeslabiti hodnověrnost jediné svědkyně, o kterou se rozhodující zjištění v základním sporu opírají. Tuto možnost však nutno připustiti a neprávem uvažovaly nižší soudy již nyní o důkazní síle svědeckých výpovědí Josefa P. a Oldřicha F. Teprve v dalším řízení bude na soudě, aby pečlivě přihlížeje též k ostatním výsledkům průvodního řízení uvažoval o tom, zdali bude pokládati soulož nemanželské matky s jinými muži za prokázánu či nikoliv, a bude-li jí míti za dokázánu, zdali tato okolnost jí v konkrétním případě odnímá hodnověrnost stran pohlavních styků se žalobcem v kritické době (rozh. č. 10585 Sb. n. .s). Nebylo proto potřebí již nyní provésti další důkazy o důkazní moci jednotlivých průvodů (§ 503 č. 2 c. ř. s.) a nižší soudy posoudily věc nesprávně po právní stránce, když neuznaly na povolení obnovy. Bylo proto rozhodnuto, jak shora uvedeno.

Čís. 16370.

Pracovní soudy podle zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. nejsou příslušné pro spory, jimiž se zaměstnanec domáhá na zaměstnavateli náhrady za srážky z platu na základě mimosoudní dohody narovnáním.